

la ciutat, però sense negligir de construir-ne a totes les barriades.

Si l'experiència dels constructors els demostra que no és possible en l'estat actual pensar en la ciutat-jardí com a solució del problema de l'estatjament del ciutadans en general; si la llei de cases a bon preu no dóna prou facilitats per a acollir-s'hi l'obrer, si aquest no disposa de capital per a fer-se una caseta humil amb un cert mínim de condicions (sense les quals no hauria de tolerar-se que es fessin); si les Caixes d'Estalvi no s'han abocat a la construcció de cases unifamiliars com calia pensar que podien fer, és que potser sigui un problema més difícil del que nosaltres pensem.

Per això veiem que l'última orientació de les Caixes d'Estalvi no és la casa individual, sinó la colectiva, la que, aprofitant el solar, dongui un bon nombre de pisos, i que de construcció amb materials econòmics (poca pedra, poques rajoles, molt de ciment armat) surti econòmicament d'edificar i, per tant, econòmics els lloguers. És un bell exemple d'aquestes construccions, la casa del carrer del Clot, al costat del de Mallorca, i tinc entès que la mateixa Caixa que ha ultimament construït aquesta, va construir-ne abans unes altres al carrer de Casanova, cantonada a Coello, però es va equivocar i no van sortir tan econòmiques com desitjaven.

Una casa que avui crida l'atenció, pel nombre d'estadants que s'hi allotjen, és la que hi ha a la Granvia davant de l'estació de Magòria i al costat de les innombrables barraques, donant la impressió que ha d'ésser de construcció econòmica i de donar al propietari un bon rendiment.

(Com que no he pogut recollir d'aquesta casa detalls de preus dels pisos, no parlo de si és o no recomanable.) Si l'assenyalo és perquè em sembla que podria pendre's com a model d'orientació vers la solució desitjada.

En entretenir-nos en fer números buscant el càlcul que, donant un vuit per cent el capital amb un lloguer màxim de 30 pessetes mensuals, el cost del pis es pot evaluar en 4.500 pessetes, que com no som tècnics no podem dir si per aquest preu podrien construir-se pisos (no mitja dotzena, sinó alguns centenars). Hem assenyalat el vuit per cent i suposem que algun dels lectors s'esgarrifarà; el nostre objecte ha estat pensant en les possibles fallides en el cobrament de lloguers, a la quantitat que ha de separar-se per a contribucions i impostos de tota mena, sospitant que aquest 8 per cent en brut quedaria reduït a un 5 per cent net.

Si això fos possible, podríem pensar en treure poc a poc totes les barraques i abaixar el nombre dels rellogats, i, donat que hem de creure que sempre hi haurà obrers que hauran d'anar a lloguer, sempre estaran aquestes cases llogades, i si escollim llur situació mai no faran nosa per a molt que la ciutat creixi.

La nostra opinió, doncs, és buscar la manera de trobar facilitats per a l'edificació de cases amb molts de pisos, de construcció definitiva, no antiestètica, ocupant l'espai indispensable, però amb un mínim de condicions higièniques, i dins de la ciutat, amb l'objecte que l'estadant frueixi de totes les comoditats que les curtes distàncies faciliten.

PER A LA CAIXA DE BENEFICENCIA

En altre lloc d'aquest número es publica una Secció d'Ofertes i Demandes, per mitjà de la qual poden publicar-se gratuïtament els anuncis que interessin als associats. Pràcticament, en el poc temps de creada aquesta Secció, alguns companys han trobat ocasions força avantatjoses. Preguem a tots aquells que obtinguin un benefici mercès a aquesta Secció, que recordin que la Caixa de Beneficència del Sindicat necessita que se l'enforteixi econòmicament per a poder auxiliar a vídues i òrfens desvalguts i que voluntàriament hi aportin els seus donatius, que ajudaran a eixugar moltes llàgrimes.